

206. ὡς οὐδέν γε ἄλλο ἐστὶν οὗ ἐρῶσιν ἄνθρωποι ἢ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ σοὶ δοκοῦσιν; Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ. Ἄρ' οὖν, ἢ δ' ἦ, οὕτως ἀπλοῦν ἐστὶ λέγειν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τὰγαθοῦ ἐρῶσιν; Ναί, ἔφην. Τί δέ; οὐ προσθετέον, ἔφη, ὅτι καὶ εἶναι τὸ ἀγαθὸν αὐτοῖς ἐρῶσιν; Προσθετέον. Ἄρ' οὖν, ἔφη, καὶ οὐ μόνον εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ εἶναι; Καὶ τοῦτο προσθετέον. (b) Ἐστὶν ἄρα συλλήβδην, ἔφη, ὁ ἔρως τοῦ τὸ ἀγαθὸν αὐτῷ εἶναι ἀεὶ. Ἀληθέστατα, ἔφην ἐγώ, λέγεις. Ὅτε δὴ τοῦτο ὁ ἔρως ἐστὶν ἀεὶ, ἢ δ' ἦ, τῶν τίνα τρόπον διωκόντων αὐτὸ καὶ ἐν τίνι πράξει ἢ σπουδῇ καὶ ἢ σύντασις ἔρως ἂν καλοῖτο; τί τοῦτο τυγχάνει ὄν τὸ ἔργον; ἔχεις εἰπεῖν; Οὐ μεντᾶν σέ, ἔφην ἐγώ, ὦ Διοτίμα, ἐθαύμαζον ἐπὶ σοφία καὶ ἐφοίτων παρὰ σέ αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. Ἀλλὰ ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ. ἔστι γὰρ τοῦτο τόκος ἐν καλῷ καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν. Μαντείας, ἦν δ' ἐγώ, δεῖται ὅτι ποτε λέγεις, καὶ οὐ μανθάνω. (c) Ἄλλ' ἐγώ, ἢ δ' ἦ, σαφέστερον ἐρῶ. κυοῦσιν γάρ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πάντες ἄνθρωποι καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐπειδὴν ἐν τινι ἡλικίᾳ γένωνται, τίκτειν ἐπιθυμῆ ἡμῶν ἢ φύσις. τίκτειν δὲ ἐν μὲν αἰσχυρῷ οὐ δύναται, ἐν δὲ τῷ καλῷ. ἢ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τόκος ἐστίν. ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦτο ἐν θνητῷ ὄντι τῷ ζῶν ἀθάνατον ἔνεστιν, ἢ κῆσις καὶ ἢ γέννησις. τὰ δὲ ἐν τῷ ἀναρμόστῳ ἀδύνατον (d) γενέσθαι.

«Γιατί δεν υπάρχει τίποτε ἄλλο που να ερωτευτοῦν σφοδρὰ οἱ ἄνθρωποι, εκτός ἀπὸ το ἀγαθὸ ἢ μήπως εσὺ πιστεύεις κάτι ἄλλο;» «Μα το Δία, δεν βρίσκω κάτι ἄλλο,» συμπλήρωσα. «Επομένως,» εἶπε εκείνη, «εἶναι τόσο ἀπλό στη διατύπωσή του: οἱ ἄνθρωποι ποθοῦν σφοδρὰ το ἀγαθό.» «Ακριβῶς,» ἀπάντησα. «Δε νομίζεις,» συνέχισε, «ὅτι θα ἔπρεπε να προσθέσουμε πῶς: οἱ ἄνθρωποι ποθοῦν σφοδρὰ καὶ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀγαθῶν;» «Να το προσθέσουμε.» «Δεν θά ' πρεπε,» συνέχισε, «να προσθέσουμε: ὄχι μόνο για το παρόν, ἀλλὰ ἐφ' ὅρου ζωῆς;» «Ἀς το προσθέσουμε κι αυτό!» «Ἐν κατακλείδι,» εἶπε, «ὁ ἐρώτας εἶναι ἐκεῖνος ὁ πόθος για τὴν παντοτινὴ ἀπόκτηση το ἀγαθοῦ.» «Δεν βρίσκω κάτι στα λεγόμενα σου, που να μην ευσταθεῖ,» ἦταν ἡ ἀπάντησή μου. «Ἀφού λοιπόν ὁ ἐρώτας εἶναι ἀποκλειστικά αὐτὸ τὸ πράγμα καὶ σε κάθε περίπτωση, ποιος τρόπος,» συνέχισε εκείνη, «ἐκείνων που τον ἐπιδιώκουν καὶ ποιας πράξης ὁ ἰδιαιτέος ζήλος καὶ ἡ ἰσχυρὴ ἔνταση ὅλων τῶν δυνάμεων, θα ονομάζονταν ἐρώτας; Ποια λες να εἶναι αὐτὴ ἡ πράξη; Μπορεῖς να ἀπάντησεις;» «Δεν θα εἶχα, μετὰ ἀπ' αὐτό, Διοτίμα, καμιὰ ἐπιφύλαξη για τὴ σοφία σου,» εἶπα ἐγώ, «καὶ θα μαθήτευα κοντὰ σου για να διαφωτιστῶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα.» «θα σε διαφωτίσω,» εἶπε. «Ἡ γέννα σε καλὸ καὶ ὁμορφο κλίμα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς.» «Αὐτὸ που λες,» εἶπα ἐγώ, «χρειάζεται ἐρμηνεῖα μάντη καὶ δεν το καταλαβαίνω.» «θα σου μιλῶ πιο καθαρά,» συνέχισε εκείνη, «οἱ ἄνθρωποι, Σωκράτη, στο σύνολό τους κυοφοροῦν καὶ στο σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ καὶ, ὅταν φτάσουν σε κάποια ἡλικία, ἡ φύση μας ἐπιδιώκει τὸν τοκετό. Δεν μπορεῖ να γεννήσει σε κλίμα ἀσχημο καὶ αἰσχυρό, ἀλλὰ μόνο σε καλὸ καὶ ὁμορφο. Ἡ συνουσία τοῦ ἄντοα καὶ τῆς γυναίκας εἶναι ἐκφραση τῆς γέννας. Αὐτό, δηλαδή ἡ κῆση καὶ ὁ τοκετός, εἶναι θεάρεστο πρᾶγμα καὶ παρατηρεῖται στα ζῶα που εἶναι θνητὰ για τὴν εξασφάλιση τῆς ἀθανασίας. Ἀντίθετα σε κλίμα ἀταίριαστο τίποτα δεν μπορεῖ να γεννηθεῖ.

ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχροὺν παντὶ τῶ
 θεῖῳ, τὸ δὲ καλὸν ἀρμόττον. Μοῖρα οὖν
 καὶ Εἰλείθυια ἢ Καλλονὴ ἐστὶ τῇ γενέσει.
 διὰ ταῦτα ὅταν μὲν καλῶ προσπελάζῃ τὸ
 κυοῦν, ἰλεῶν τε γίγνεται καὶ
 εὐφραινόμενον διαχεῖται καὶ τίκτει τε καὶ
 γεννᾷ· ὅταν δὲ αἰσχροῦ, σκυθρωπὸν τε καὶ
 λυπούμενον συσπειρᾶται καὶ ἀποτρέπεται
 καὶ ἀνείλλεται καὶ οὐ γεννᾷ, ἀλλὰ ἴσχον
 τὸ κύημα χαλεπῶς φέρει. ὅθεν δὴ τῶ
 κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἢ
 πτοίησις γέγονε (e) περὶ τὸ καλὸν διὰ τὸ
 μεγάλης ὠδίνος ἀπολύειν τὸν ἔχοντα.
 ἔστιν γάρ, ὡς Σώκρατες, ἔφη, οὐ τοῦ καλοῦ
 ὁ ἔρως, ὡς σὺ οἶει. Ἀλλὰ τί μὴν; Τῆς
 γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου ἐν τῶ καλῶ.
 Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ.

Και είναι αταίριαστο ὁ, τιδήποτε αντίκειται στις κάθε
 είδους θεϊκές επιταγές και θεωρείται αισχρο, ενώ
 ταιριαστό, ὁ, τι θεωρείται καλό. Είναι παρούσα στον
 τοκετό η Μοίρα και η θεά του τοκετού η Ειλείθυια η
 Καλλονή και για το λόγο αυτό, ὅταν το κύημα που
 προσεγγίζεται πληροί όλες τις προϋποθέσεις ευπρέ-
 πειας, παίρνει χαρούμενη ὄψη και ανακουφισμένο
 απλώνεται και συντελούνται ο τοκετός κι η γέννα
 σχετικά εύκολα. Αντίθετα, ὅταν ἔχουμε να κάνουμε
 με αισχρότητα, παίρνει ὄψη σκυθρωπή και με
 άσχημη συναισθηματική φόρτιση ζαρώνει,
 εμποδίζεται και τραβιέται πίσω με αποτέλεσμα να
 μην συντελείται η γέννα και το ἔμβρυο να παραμένει
 και να ταλαιπωρείται . . Πέρα από αυτά στο καλό
 κλίμα στο υπό κύηση και σε προχωρημένο στάδιο
 κύησης ἔμβρυο δημιουργείται έντονη ψυχική ἔξαψη
 και ορμή και μέσα από τις έντονες ωδίνες του
 τοκετού, απελευθερώνεται ο οργανισμός που
 κυοφορεί. Συμπερασματικά ο ἔρωτας, Σωκράτη,
 δεν είναι για το καλό, ὅπως εσύ νομίζεις. » «Αλλά
 για τί;» «Για τη γέννηση και τον τοκετό σε καλό και
 ευχάριστο κλίμα. »

«Πολύ καλά!» Εἶπα εγώ.